AUGUSTINUS. ISIDORUS HISPALENSIS. REGULAE MONACHORUM
2. Hälfte 12. Jh. Seite 39r
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=772
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

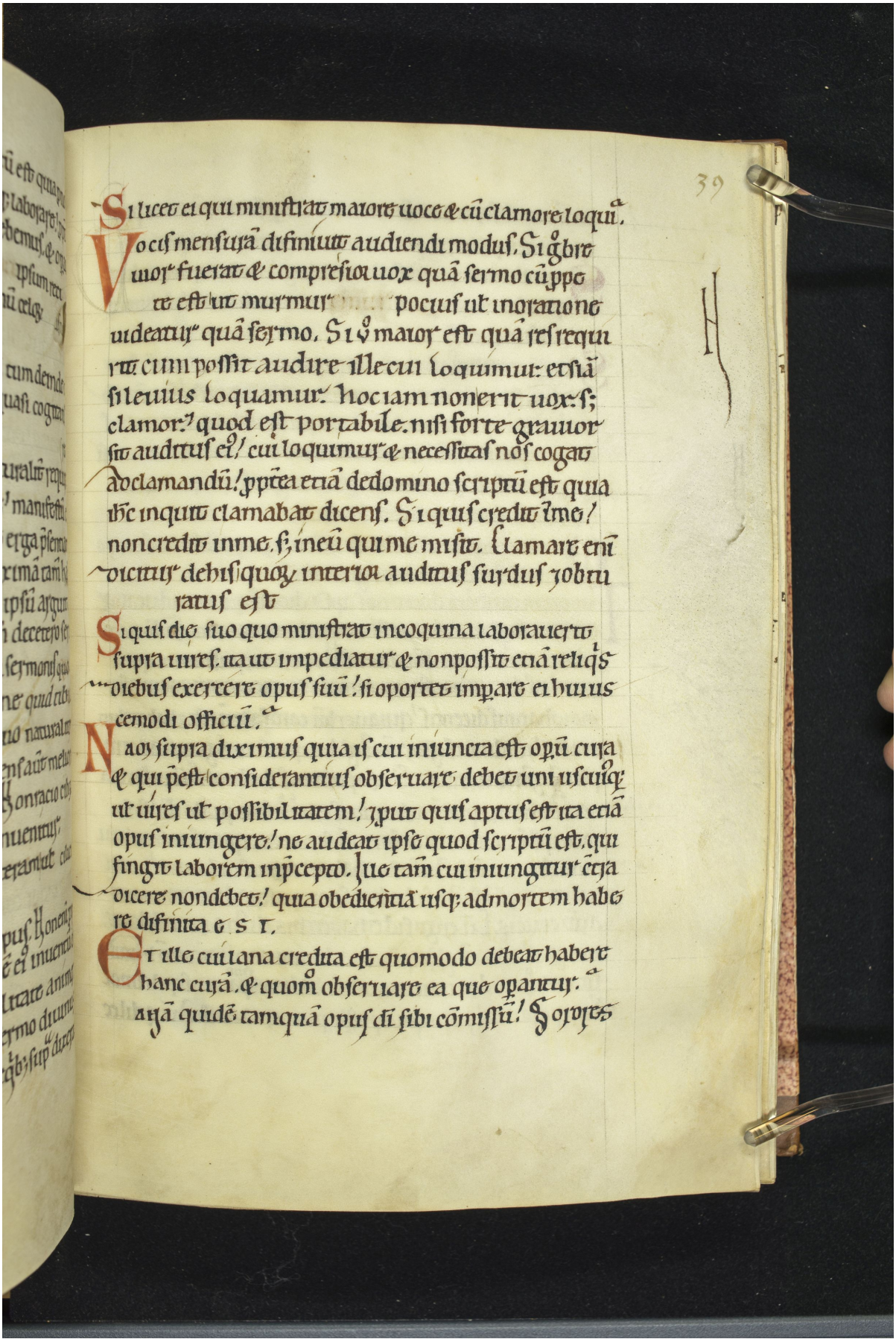

Si licet ei qui ministrat maiore uoce & cū clamore loqui.

Vocis mensurā difiniuit audiendi modus. Si ḡbre uior fuerat & compresior uox quā sermo cū ppe te est ut murmur pocius ut in oratione uideatur quā sermo. Si uo maior est quā res requi rit cum possit audire ille cui loquimur: etsiā si leuius loquamur. hoc iam non erit uox: s; clamor: quod est portabile. nisi forte grauior sit auditus ei/ cui loquimur & necessitas nos cogat ad clamandū/ pp̄tea etiā de domino scriptū est quia ihc inquit clamabat dicens. Si quis credit in me/ non credit in me. s; in eū qui me misit. Clamare enī dicitur de his quoꝝ interior auditus surdus ꝛ obtu ratus est

Si quis die suo quo ministrat in coquina laborauerit supra uires. ita ut impediatur & non possit etiā reliq̄s diebus exercere opus suū/ si oportet imp̄are ei huius cemodi officiū.

Nam supra diximus quia is cui iniuncta est op̄ū cura & qui p̄est considerantius obseruare debet uni uscuiq; ut uires ut possibilitatem/ ꝛ p̄ut quis aptus est ita etiā opus iniungere/ ne audeat ipse quod scriptū est. qui fingit laborem in p̄cepto. Ille tam̄ cui iniungitur c̄tra dicere non debet/ quia obedientiā usq; ad mortem habe re difinita est.

Et ille cui lana credita est quomodo debeat habere hanc curā. & quom̄ obseruare ea que op̄antur.

Aliā quidē tamquā opus dī sibi cōmissū/ Sorores